

Forholdet mellem Sylland og Verne o. s. v., men det er altsammen, paa Grund af Ulig-
heden mellem de enkelte Kredse, kun Gen-
nemsnitsforhold. De fremkomme derved, at
enkelte af Kredsene ere begunstige, men
andre ere tilfidesatte, og det er virkelig kun
en ringe Trøst for dem, der ere tilfidesatte,
at der er andre, der ere begunstige, det
er tværtimod en saadan Ulighed, som nød-
vendigvis maa fremkalde Bitterhed og Splid,
og som vil forøges for hvert Valg, der
kommer. Det, man maatte søge, var netop
det, som i 1874 laa til Grund for Betæn-
ningen, at man skulde søge at faa en virke-
lig Lighed mellem de enkelte Kredse med
Tilfidesættelse af Amtsgrænserne og i Over-
ensstemmelse med Grundlovens Forholdstal.

Men saa sagde den ærede Ordfører, at
det maatte kunne forsvares, at man nu for-
andrer det Folketinget efter Grundloven
tilkommende Medlemsantal ved Lov, fordi
det dog er bedre end den nuværende Tilstand,
som jo er urimelig eller utaalelig, hvad man
vil kalde den. Jeg ved dog ikke, at Grund-
loven tillader, at fordi en Tilstand har uden
vor Medvirkning udviklet sig i Tidens Løb,
ved Befolkningens Tilvækst, paa en Maade,
som ganske vist ikke stemmer med Grundlo-
ven, at man derfor skulde have Lov til ved
en Lov at træffe Bestemmelser, som ere i
aaabenbar Strid med Grundlovens Bud om
Medlemsantallet, og tillige, som jeg ogsaa
tror at have paavist, har en Fordeling af
Vælgerne i Kredse, som strider fuldstændig
mod det, der ligger i den almindelige Valg-
ret og i det hele i Grundlovens Natur.
Men, siger saa den ærede Ordfører, fremde-
les, det er i alt Fald det eneste mulige for
Djæbliffet at naa til, det er derfor noget,
man maa tage imod, og som man ikke kunde
sige var i Strid med Grundloven. Men
hvorfør skulde det være den eneste mulige
Udvej? Den ærede Ordfører har ikke angiv-
vet noget, der skulde kunne bevise, at det var
umuligt at gaa en anden Vej, og selv om
det var umuligt, var det saa ikke bedre at
vente, indtil man kunde faa det opfyldt paa
grundlovmæssig Maade, fremfor at samtykke
i en Lov, som man efter Grundloven ikke har
Tilladelse til at give? Sagen er jo den, at
efter at dette Ting bestandig havde modsat sig
Regeringens forskellige Forløb paa at komme til
et mindre Medlemsantal end det, som Grund-
loven foreskriver, saa lyffedes det endelig at
faa Regeringen til i 1890, efter den da holdte
Folketælling, at fremsætte et Forslag, som
havde det fulde Medlemsantal, og Folketin-
get sluttede sig til dette Tal men mente blot,
efter Opfordringen fra Udvalget i 1874, at
det skulde være gennemført paa en mere lige-

lig Maade uden at bindes til Amtsgrænser.
Da var det, at Landstinget greb ind og at-
ter gjorde et Forsøg paa at gennemføre et
Forslag med et mindre Medlemsantal for
Folketinget, men man gjorde det udtryffeligt
saaledes, at man sagde: Hvis dette Forslag
ikke i Folketinget finder dets Bifald, ere vi
villige til at gøre en Forandring heri. Jeg
maa tillade mig at oplæse nogle Ord af
Landstingets Ordfører, som tydeligt nok vise
det, de staa Sp. 157 i Landstingstidenden
for i Nar og lyde saaledes: „Thi medens
jeg ikke tager i Betænkning at sige om et
almindeligt Lovforslag, at Landstinget har
Ret til at sætte sig definitivt og ubetinget
imod det — skønt jeg meget nødig vilde
være med til, at det skulde ske ret ofte —
saa er det paa den anden Side min be-
stemte Mening, at ved et Lovforslag som
dette, der refererer sig til en Grundlovs-
paragraf, vilde en definitiv og fortsat Mod-
stand fra Landstingets Side mod Opfyldel-
sen af en Grundlovsparagraf være fuldstæn-
dig grundlovstridig, og det vilde hæve sig
paa os selv, om vi gjorde en saadan Mod-
stand.“ Landstingets Ordfører erklærer alt-
saa udtryffeligt, at det vilde være grundlov-
stridigt at blive ved at modsætte sig den
fulde Opfyldelse af Grundlovens § 32. Jeg
kan derfor ikke tro, at der fra Landstingets
Side kan være nogen endelig Modstand imod
at gaa ind paa et Forslag, som Folketinget
atter vilde sende til det med det fulde Med-
lemstal. Men det mærkelige er jo det, at
den ærede Ordfører og hans nærmeste Me-
ningsfæller nu have opgivet det Standpunkt,
som han og de har indtaget lige indtil dette
Forsøg, og have de derved, hvad jeg som
jagt ikke kan tro, maaste gjort det umuligt nu
at gennemføre et saadant Forslag, er det
altsaa paa den ærede Ordfører og hans
nærmeste Meningsfæller, at Ansvaret derfor
alene kommer til at hvile. Den ærede Ord-
fører har, som sagt, anført det som en
Grund, at man skulde tage Hensyn til den
almindelige Stemning i Landet, hvad der er
i Strid med hans Formaning til os, og
dernæst, at det ikke vilde forøge Folketingets
Styrke, at det fik et større Antal Med-
lemmer, men dette har hidtil været anset
for fuldstændig urigtigt. Hver Gang der
har været Tale om Forholdet mellem de to
Ting, har man altid ment, at der laa en
Styrke i det større Antal. Saaledes er
Landstinget fra oprindelig $\frac{1}{3}$ blevet forøget
til Halvdelen og senere til $\frac{2}{3}$ af Folke-
tingets Medlemsantal, og skulde det være
en Svækkelse af Landstinget, at det har
faaet saa mange Medlemmer, eller skulde det
være en Svækkelse af Folketinget, om det